

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ČÍSLO 3.

PONDĚLÍ - 14. ČERVNA 2010

ÚVODNÍK...

Recitátoři jsou už na cestě domů a toto číslo deníku nabízí poslední podrobné informace o recitačním dění. Někteří z nás se radují – už nebudou muset prodlužovat svůj krok v běhu mezi Lesnickou školou, kinem a Národním domem. Také nás tu bude o dost méně a park u Lesnické školy, který poskytoval tři dny azyl recitátorům, zase osiří. Málokdo z divadelníků tam dojde – a tak bude ochuzen o dračí fontánu, pomník s bustou Uffo Horna a pietně pojedený prostore bývalé synagogy zničené při Křišťálové noci. Všechna jmenovaná místa (včetně pomníku padlého oficíra z prusko-rakouské války 1866 před „Lesárnou“) stojí za to. Budete-li mít chvíli, počtete je svou přítomností. Počasí se umoudřilo a je procházkám nakloněno.

V dnešním čísle deníku opravdu nejdete předlohy představení – všechna jsou totiž z větší části autorská. Tím také nadmíru zajímavá a bude o čem mluvit.

Neostýchejte se a přineste nám do redakce své příspěvky, potěší nejen nás, ale i veškeré čtenářstvo. Obraz přehlídky tak bude pestřejší a to bychom moc rádi. Zatím se všichni spoléhají na nás, redaktory, jakou potravu pro ducha chystáme. Nás to trochu mrzí, chceme deník živější, pohotovější. Jistě zažíváte mnohem větší dobrodružství než my. Nemám pravdu? V redakci v Národním domě je vždy alespoň jeden počítač připravený pro volné psaní. A už nechce být sirotkem.

Iva

NAHLÉDLI JSME...

DO POSLEDNÍ DÍLNY III. A TAKÉ IV KATEGORIE

Poslední dílna pro recitátory se konala v neděli po obědě. Měli jsme v plánu podívat se za recitátory III. kategorie, o kterých se zatím psalo jen jednou, ale nakonec jsme se stali svědky i části práce dílny pro recitátory IV. kategorie.

Z recitátorů III. kategorie setrvali jen 4. Hned na počátku se rozdělili do dvou dvojic a vydali se poslepu, vedeni vidoucím kolegou, prozkoumávat stromy v blízkém okolí lesnické školy.

Po této drobné „rozcvičce“ odpovídali na 4 otázky – Jaká věta se jim zdá pro letošní Dětskou scénu typická? (Vítám vás v Trutnově! Jdeš první.) Jaké zvíře vám, Dětská scéna připomíná? (Lva. Papouška a Mouchu. Rybu. Mravence – každý přiložil ruku k dílu.) Kdybyste si měli Vybrat jednu věc (hru), kterou chcete zažít znovu a jednu věc, kterou už ne, jaká by to byla? (Necháme si raději pro sebe, abychom moc neprozrazovali) Jaké zkušenosti a zážitky přibýly do vašeho pomyslného košíku zkušeností? (Snaha utvořit kamarádství, spousta srandy.)

Skupina recitátorů IV. kategorie (kterých bylo 9) do sebe vcucala čtveřici těch mladších. Pro seznámení se připomněla jména a proběhlo několik rytmických her (Já jsem – ty jsi, Hejáá, Velká Pardubická.) a vznikly dvojice, které ze svých těl sestavovaly jednotlivá písmenka. Ta se pak poskládala do slova PLAMEŇÁK. Plameňák se živí mimo jiné i malými rybičkami, proto následovala hra Bomba_potopa_rybičky a po ní Rybičky a plameňáci. Po tomto rozeřtání v rychlém tempu vzniklo pět trojic. každá trojice měla zpracovat po svém a v libovolné formě text M. Macourka Plameňák. Po patnácti minutách jsme postupně zhlédli všech 5 verzí téhož příběhu, a bylo nač se dívat, skupiny originalitou jen sršely.

Na úplný závěr si každý donesl jeden kamínek z parku pro štěstí. Z kamínků vznikl na připraveném papíře obraz společenství v semináři. Kdo chtěl, vzal si kamínek z obrázku zpět a hodil ho za sebe rituálně do kašny, aby se sem někdy vrátil. A kdo nechtěl, nechal si ho.

Koncem nejkoncovatějším byla hra na žabku Marušku, která nakonec vskočila do dračí fontánky a zmizela na dně.

Že vám není jasné, co konkrétně se na poslední dílně dělalo? Nějaké tajemství přece musí u fontány zůstat.

Iva

Anna Caunerová vystudovala osmiletou taneční konzervatoř Evy Jaczové a pedagogiku klasického tance na VŠMU v Bratislavě. V roce 2007 získala na 13. ročníku festivalu současného českého tance Česká taneční platforma v rámci udílení Ceny Sazky za objev v tanci Cenu za interpretaci v představení Portrét taneční skupiny NANOHACH. Má bohatou pedagogickou zkušenost s dospělými i dětmi. Sama se stále vzdělává.

Co je pro tebe nejzásadnější na tanci? Co tě zajímá a baví na pedagogické činnosti?

Myslím si, že tancovanie a divadlo a učenie tancovať a robiť divadlo, je len forma ako možné zdieľať s inými ľuďmi, a ako ich robiť slobodnejšími, tvorivejšími, cez krásu, pravdu a lásku.

Co je to podstatné, co by nám mohlo zkoumání a objevování těla skrz pohyb přinést? Co bychom měli objevit?

Mali by sme si spomenut, čo sme ako malé deti predsa chceli robiť, po čom túžime a nie sa neustále naháňať za vlakom, ktorý je prinajmenšom rýchlikom a často vôbec nie vlakom, ktorým sme chceli ísť.

Tiež si myslím, že klamať sa nemá, aj za cenu, že budem vyzeráť neschopnejšia, hlupejšia, ... a ine ia.

Proč pracovat pohybově s amatéry, s námi, kteří nejsme denně trénovanými tanečníky? Může jednorázový zážitek s pohybem, s tancem něco podstatného přinést?

Pedagóg má právo na neustále sa vzdelávať a je to zároveň aj jeho povinnosť. Má právo aj povinnosť zamerať pozornosť len na seba a pracovať na sebe ako na človeku, aby neprenášal všetky tie strachy, hanby, bolesti a ľútosti na ľudí, so ktorými pracuje.

Toto všetko sú otázky, na ktoré nevyhnutne nadabujem počas mojho seminára v Trutnove a možno to bude interaktívny a ten správny čas na ne odpovedať.

Jak vůbec vnímáš pedagogickou činnost jako takovou?

Pracovať s hocijakým materiálom - s drevom, potravinami, peniazmi, nemožno porovnať s prácou s ľuďmi, pretože ľudské stvorenie je najvzácnejším „materiálom“.

Jak se vyrovnáváš s postojem této společnosti. Která učitele vnímá poněkud odlišným způsobem?

Štatút pedagóga v tejto spoločnosti zvýšim tým, že sa pri najbližšom stretnutí s kamarátom môjho manžela pri jeho otázke: A kde pracuješ?, Hrdo udriem do prs a poviem: „ty vole, ja učím deti na Zuške!“

A myslím si, že mať rozhovor v časopise je nebezpečné, lebo ego by si mohlo namýšľať, že už to cele o svete práve pochopilo a dokonca sa to dozvedia aj iní menej skvelí ľudia.

Menej skveli su preto, lebo ten rozhovor je so mnou a nie s nimi.

Ja si toho myslím naozaj moc, otázka je koľko toho aj robím.

To je teda, čo si myslí o tanci a vôbec lektorka seminára A Anna Caunerová. Ďakujem jí týmto za jej čas a myšlienky a preji Vám mnoho príjemných, zásadných, objavných, tvůrčích zážitků s touto zaujímavou ženou.

Michal

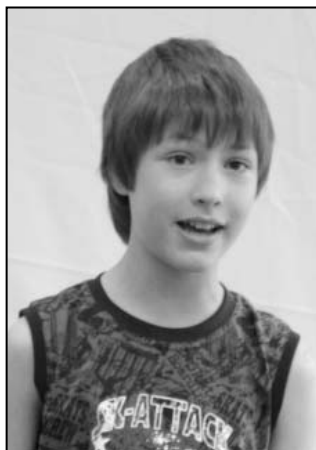

VČERA
RECITOVALI ...

Daniel Bléha

Šárka Knížková

Vojtěch Vala

Barbora Senetová

JEDEN DEN S...

RECITÁTORY II. KATEGORIE

Dílňa pro recitátory II. kategorie

V aule právě Klára vysvětlovala pravidla hry. V ruce držela modrý míček, který představoval zbraň lovce sobů. Jakmile se lovec míčkem dotkne soba, sob je uloven. Sobem jste se dneska mohli stát snadno, pokud byste měli modré triko nebo jiný znak, který Klára zvolila. Hra byla velmi dynamická, také proto, že Klára poskytla na lov jen určitý časový limit. Hra byla i motivací k další činnosti. Cílem bylo, aby se recitátoři seznámili s prostorem, aby se rozmluvili, zbavili trémy. To vše se jim podařilo, když se pro dnešní dopoledne stali členy indiánského kmene. Pod vedením Kláry a Ivy procházeli iniciačním obřadem, při kterém se nejprve oblékli do indiánského šatu (držení těla a srovnání těžiště), ulovili bizona, ukřívají se před medvědem, před hadem, brodili se řekou (uvolnění mluvidel), dostali se do snu, došli k bráně, kterou otevřeli zaklínadlem Abrdy bábrdy vlky plky cenky bzenky drupity drup. Nakonec vše splnili a zbýval poslední úkol: před shromážděným kmenem přednést svůj text. Mají si také vymyslet své indiánské jméno. Děti hra zaujala. Samy do ní vnášely nové nápady, některé situace i drobně rozehrávaly. Zároveň se tak připravily na své vystoupení. Zkusily si i to, jak budou chodit před publikum. Vše bylo hotovo a ostatní členové kmene mohli být vpuštěni do sálu. Tam se také dozvěděli, že i oni jsou součástí hry.

Beseda lektorského sboru s recitátory II. kategorie a jejich doprovody

Vznikly tři diskusní kroužky. V jednom hovořila s recitátory Jiřina Lhotská, ve druhém Jaroslav Provazník a Magda Veselá, ve třetím Radek Marušák a Ivana Lubinová. Recitátoři měli možnost navštívit postupně všechny kroužky. Lektori se nejprve snažili s každým dítětem navázat přímý kontakt. Ptali se na výběr textu, na jeho zájmy, na pocit, které měl recitátor ze svého vystoupení. Pak si všímali kladných stránek jeho přednesu, potom těch negativních..

Mluvil se o výběru textu. Má recitátora zaujmout, ale nesmí být povrchní, má dávat možnost nalézt v něm stále hodnoty. Někdy se stane, že až při práci na textu se zjistí, že text je „vyčerpán“, to je pak lepší práci přerušit a najít text jiný, který by recitátora stále posouval.

Zdůrazňovalo se to, že musí být i jasný postoj recitátora k příběhu, který sděluje.

Častou chybou je i kouskování textu, kdy se zdůrazňují všechna slova a posluchač se pak ve významu ztrácí. Kouskuje se i tím, že se vkládají pauzy na nesprávná místa.

Zdůrazňovala se přirozenost projevu, nepřehánění gest. Oceňovalo se i to, že si recitátor vyzkouší různé žánry a formy.

Tentokrát většina recitátorů stihla vyslechnout názory všech lektorů. Hodnocení mělo spíš formu rady, jak přednes zlepšit a to děti velmi dobře chápaly a poslouchaly s maximálním.

Jindřiška

Vystoupení recitátorů II. kategorie

Klára všechny uvítala na kmenovém shromáždění a postupně vyzývala „malé indiány“, aby přednesli svůj text. Účastníků bylo 23. Ke svému vystoupení si raději vybírali prózu převážně humorně laděnou. Podařilo se mi položit několika recitátorům pár otázek o jejich vztahu k přednesu, o jejich pobytu v Trutnově.

1. Co tě napadlo ráno po probuzení, když sis uvědomil/a, že dnes máš přednášet?
2. Co si raději vybíráš k přednesu - poezii, nebo prózu?
3. Proč rád/a přednášíš?
4. Jakou barvu by měla tvoje cesta do Trutnova?
5. Jaký je tvůj nejzajímavější zážitek z Trutnova?
6. Čteš Deník Dětské scény? Kterou část nejraději?
7. Jaké je tvé indiánské jméno?

Zde jsou jejich odpovědi:

Anna Kubizňáková (přednášela text J.Kahouna Jahodová)

1. Napadlo mne, že se mi to povede.
2. Vybírám si spíš povídky, jsou zábavnější.
3. Že si to užiju.
4. Nenapadá mne žádná barva.
5. Líbila se mi diskotéka a divadelní představení Děvčátko Momo a ukradený čas a Narozeniny Marie-Hedviky.
6. Deník nečtu.
7. Moje dnešní indiánské jméno je Andulátor, protože mi tak skoro všichni říkají.

Anna Ročňová (přednášela text B.MacDonaldové Paní Láry Fáry)

1. Že pobavím lidi.
2. Raději prózu, zdá se mi vtipná.
3. Líbí se mi, že mohu lidi potěšit.
4. Ohnivá, protože bylo hrozné vedro v autobuse.
5. Líbila se mi diskotéka a taky vily v Trutnově. Jsem tu poprvé a jsem moc spokojená.
6. Deník čtu, společně jsme četli i nulté číslo. Zajímal nás naše přehlídka.
7. Moje jméno je Dlouhý vlas, protože mám dlouhé vlasy.

Jiří Vízner (přednášel J.Tuwim Slon Tomáš Trumpeta)

1. Napadlo mne, že si to mám užít. Že se nesoutěží, je to přehlídka. Těšil jsem se, že uslyším i ostatní.
2. Není to podle toho, jestli poezie nebo próza, ale jak se mi to líbí.
3. Baví mně to říkat, baví mne obsah textu.
4. Cesta měla modrou barvu, protože to je vlažná barva. V autě byla puštěná klimatizace a ta je vlažná.
5. Pěkné byly dílny, s hezkými nápady. Jsem tu podruhé a skoro se mi to líbí víc než vloni.
6. Deník čtu. Nejraději jsem četl zprávy z krajských přehlídek. Líbí se mi komiks o Blažkové.
7. Indiánské jméno je Velká řepa, že mám velkou hlavu.

Anna Ročňová

Jaromír Chroustov

Nina Mrázková

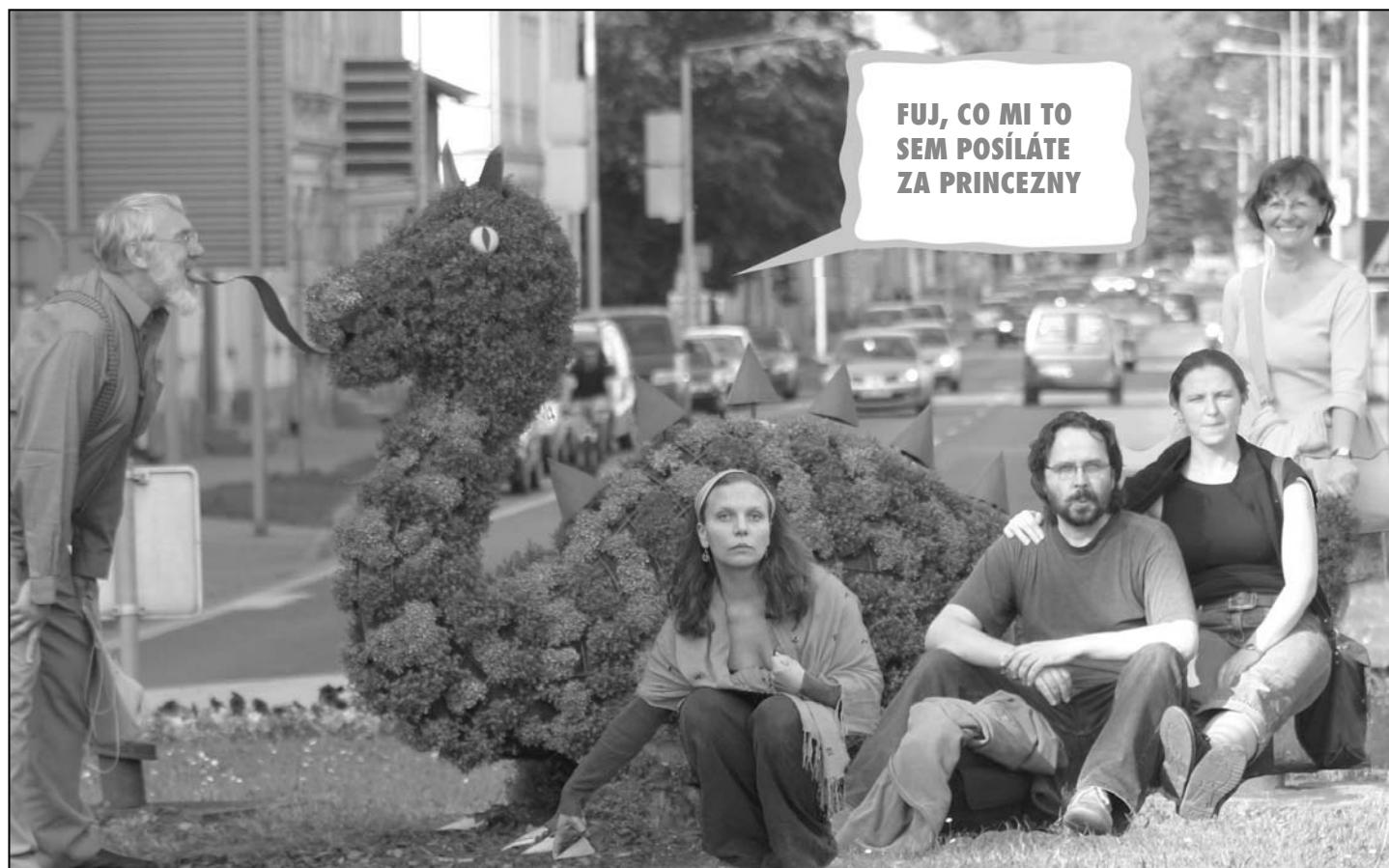

Alžběta Šichtová

PŘEDSTAVUJÍ SE...

LEKTOŘI SEMINÁŘŮ PRO DOSPĚLÉ

DOŠLO POŠTOU...

Energie oživení hmoty

Vážení čtenáři, tímto vám přinášíme možnost nakouknout do dílny J. Brůčka – Materiál, předmět a barva – vyprávění příběhů.

Svou činnost jsme zahájili v sobotu 12.6.2010 prací s papírem a barvami. Od začátku ve skupině panovala přátelská atmosféra, vzájemná spolupráce byla pro všechny samozřejmostí. Díky věkovému rozdílu ve skupině měli někteří z nás poprvé možnost plně spolupracovat s lidmi o generaci či dvě staršími (popřípadě mladšími), což vedlo k zajímavým rozpravám a vzájemnému předání zkušeností a názorů.

První část dopoledne proběhla ve znamení papíru. Úvodem jsme se seznamovali s jeho vlastnostmi a možnostmi práce s ním za pomoci jeho vnějších vlastností, zvuku, který s ním můžeme tvořit a jeho dalších vlastností. Od těchto činností jsme plynule došli až k personifikaci – vytvoření svého fiktivního kamaráda. Při následné debatě vyšlo najevo, že pro některé z nás bylo velkým překvapením, co vše se dá vyjádřit pomocí několika málo druhů papíru. Většina členů semináře tuto techniku tvorby doposud nezkusila. Při tvoření svých papírových kamarádů jsme mimovolně vytvářeli svá alter – ego a tím, jak jsme si tyto bytosti vzájemně představovali, představovali jsme vlastně i některé své vlastnosti.

Druhá část dopoledne byla věnována barvě. Zde se nám naskytla příležitost seznámit se s vlastnostmi barev, vytvořit si vlastní systém jejich míchání a vytváření jejich nových odstínů a především tvořit samostatná díla tak, aby vyjadřovala naši momentální náladu a myšlenkové směry.

S papírem i barvami jsme pracovali ještě druhý den, k našim fiktivním kamarádům přibyli další, jenže tentokrát z kamene. Za pomoci barev jsme pak vytvořili ještě několik málo společných děl.

Nikdo z nás by z toho nejspíše neměl takové potěšení a zároveň přínos, kdyby nebylo našeho skvělého lektora Josefa Brůčka, který je mimořádně příjemným vedoucím dílny. Ve chvílích, kdy je potřeba nechat tvořivost čistě na skupině nám dává dostatek prostoru a naopak ve chvílích, kdy si skupina neví rady, vždy zasáhne dříve, než se z tvořivé činnosti stává činnost neproduktivní a nudná.

Doufejme, že dny, které do konce Dětské divadelní scény zbývají budou tak příjemné jako ty, které již proběhly.

Jana Srpová

ZEPTALI JSME SE...

Iva a Kláry, lektorek recitátorů II. kategorie (a nebo do Jeden den ... s II. kategorií)

Mohly byste představit svoji dílnu v několika větách?

Živá, hravá, upovídaná, tvořivá a spolupracující.

Jaký obraz se vám vybaví, když se řekne recitátoři II. kategorie?

Mraveniště, úl.

Čím vám recitátoři II. kategorie dělají radost?

neustále nás překvapují svými nápady.

Čím vám recitátoři II. kategorie dělají vrásky na čele?

Víte, jak je to těžké číst nebo přednášet před těmihle profesionály?

Čím chcete recitátorům II. kategorie dělat radost vy?

Doufáme, že se nám podařilo vytvořit v dílnách příjemnou atmosféru, že se mohli recitátoři lépe poznat a užili si to tu.

Iva

Na návštěvě...

na dílně pro děti ze souborů vedené Mirkem Jindrou a Kateřinou Horáčkovou

Škola se dvěma schodišti, osmi velkými nosnými sloupy, za oknem probleskující teplo, z blíзка slyšet zpěvné ptáky... Jako v pohádce. Tu se ozvou kroky, brebentění, sloní dupot... Děti, tu větší, tu ještě docela malá mláďata. Realita. Nebo snad taky pohádka?

Přichází ke mně vzrostlý lektor Mára, svůj zástup cupitajících u mě zastaví a sám odchází pryč. Děti (dvě, tři, sedm, jedenáct...) na mě hledí. „Těšíte se?“ ptám se jich. „Css, na co jako?“ procedí chlapec s čepkou. Je mi tak do pasu a už takový puberták?! Usmívám se. Bude o čem psát...

Děti seřazeni dle velikosti, rozdělení do tří skupin, zástupce každého věku i výšky v každé z nich. Odcházím do třídy k Mirkovi a Kateřině. Přidrzlý chlapec s námi není.

Během několika minut vyjde najevo (a v průběhu dopoledne se to pak ještě víc potvrdí), že jde o skupinu vodníků, vodnic, plavců, potápěčů, moře-milovníků, prostě těch, kteří jsou ve vodě jako doma. Příjemná cháska, kde se velcí starají o malé a všichni mají nastražené uši k příběhům obou lektorů. A taky k příběhům svým vlastním...

„Všude okolo jsou stromy z lese, kde žije kráska a zvíře...“ Hra začíná - pohádkové postavy se navzájem proměňují, rachot, smích, blbnutí a hlavně neúnavný „zrzák“ - včerejší houbový kovář Martin (6 a půl roku). Nakouknutím do průpovědek, kterými naše dopoledne opepřoval, budiž tato... Káťa: „Máte rádi sníh?“ Martin: „Kdyby nebyl studenější, tak ho mám rád víc...“

Za chvíli děti míří z lesa do svých vlastních světů, kde fantazii pouští na špacír. Někdy i na docela odvážné terénní výstupy. Děti nechávají ožít, setkat se, rozhádat i sprátelit běžné věci z jejich okolí. Objevuje se tu namyšlený pan Žárovka, bláznivá a romantická slečna Propiska, věčná optimistka a „straštiprdlo“ Židle, moudrá stařena Vidlička nebo hospodský povaleč Otvírák. Doplnují se lektory nabídnuté mezery v bláznivých příbězích - podobně jako paměť lidem při amnézii nebo domýšlení toho, co nám uteklo ve zmeškaných dílech seriálu. Nemohu si odpustit druhý příklad vstupu reality do tohoto řekněme někdy až snového myšlení - opět to bude Martin, který z ničeho nic s drobnou hrůzou oslovil Mirka: „Já jsem tady skoro jedinej kluk...“ Mirek na to: „Jak to, vždyť jsme tu tři!“ Martin suše, avšak zdvořile (všimněme si, že vyká): „Nene, jen dva. Vy jste velkej.“

Byla to tedy pohádka? No... i když se zjistilo, že z milounké hadovky smrduté se umí také vyloupnout pěkně akční a neposedná houbička, asi ano. V dílně u Mirka a Kateřiny se kloubilo příběhové myšlení s porušováním běžných zajetých pravd a hranic. A královnou zde byla dětská fantazie.

Kamila

POTKALI JSME RECITATORY IV. KATEGORIE...

Vybrali jsme z recitátorů IV. kategorie dva zástupce, kteří přináší na DS odlišné náhledy: Vítka Malotu, který se na celostátní přehlídku DS dostal už po páté, a Elišku Raiterovou, která do Trutnova postoupila letos poprvé.

Když se řekne Trutnov a DS, co tě napadne?

V: Příjemná atmosféra, pouliční vydělávání (tady jsme před rokem začali), seznamování, přátelství.

E: Jako první mě napadne hrozná tréma, protože jsem hrozná trémistka.

Jak se ti líbí město Trutnov?

V: Trutnov se mi hodně líbí, je to příjemná změna oproti Strakonici - máte tady náměstí, my máme ulici. A ta zeleň všude...

E: Trochu jsme si to tu už procházeli. Byli jsme na koupáku, docela se mi tu líbí.

Jaké místo máš v Trutnově rád/a?

V: Dračí uličku, tu mám hodně oblíbenou, tam jsme sedávali i minulý rok.

E: Mám ráda, když si můžu sednout do trávy.

Co pro tebe osobně znamená DS?

V: Získání větší jistoty v recitaci, setkání se s kamarády, se kterými se celý rok nevidím, zkušenosti.

E: Znamená pro mě hodně. Jsem fakt ráda, že jsem se sem dostala.

Co si tady nejvíc užíváš?

V: Buď recitaci, protože je tady opravdu výborný prostředí, anebo dílny.

E: Poznávání nových lidí - zkoumám, jaký jsou. Všechno jsou společenský lidi, tak to je fajn.

Který z doposud slyšených textů tě nejvíc zaujal?

V: Nazareno Klug, protože měl text [Charles Bukowski: Šuknový nářez], který se vymyká tomu, jak recitoval v minulých letech.

E: Mám ráda, když text o člověku něco vypoví. Když vidím, že je v něm přirozený, zasměju se, tak to mám ráda.

Proč si myslíš, že jsi sem letos postoupil/a?

V: Obrovskou zásluhu na tom má paní Jiřina Lhotská, se kterou pracuju. A velký vliv na to má i to prostředí tady. Je potřeba jezdit na přehlídky a sbírat nové zkušenosti.

E: Myslím, že je to tím, že jsem neměla tolik času na přípravu, asi 14 dní. Jinak mi hodně pomáhala moje vedoucí, Ivana Sobková.

Jak si spokojený/á s dnešním výkonem?

V: Recitovalo se mi úplně nejlíp.

E: No, byla jsem docela nervózní, ale snažila jsem se. Vidím, jak jsou všichni suverénní, tak se snažím taky, ale moc mi to nejde.

Kamijon

NA NÁVŠTĚVĚ...

V SEMINÁŘI A

Příchod do centra UFFO

Vešel jsem dovnitř budovy postranním vchodem a nebyť davu seminaristek (ve kterém jsem se naštěstí nacházel), které již zkušeně věděly, kdy a kam zatočit, nikdy se v různých uličkách, schodech a dveřích netrefím do správné místnosti, kde seminář probíhal. Navíc, jak jsem později zjistil, bych se po prvním špatném zatočení dostal do slepé uličky, ze které bych se musel maximálně vysekát požádní sekyrou. Všechny dveře jsou totiž otevíratelné jen chipovou kartou, kterou samozřejmě pracovníci centra nedávají každému na setkání...

Začátek dílny

Hned po vstupu do sálu jsem zpozoroval několik zajímavostí, které byly pro moje další bytí na tomto semináři rozhodující... Kromě mě se v místnosti nepohyboval žádný jiný muž, za to se kolem mě pohybovalo čtrnáct žen. Všechny účastnice se začaly převlékat, rychle jsem si začal něco psát do bloku. Došlo mi, že seminář A nebude v teoretické rovině. Po krátkém úvodním rozhovoru s vedoucí - Aničkou jsem zjistil, že nebudu čtyři hodiny sedět na židli - jestli tu chci zůstat, ráda by, abych s nimi pracoval. Vyzul jsem se a šel s blokem a perem na „plac“.

Obsah semináře

Samotný čas čtyř hodin byl rozdělen na tři hlavní celky. První celek byl uvolňovací a sebepoznávací, druhý aktivně pohybový, třetí teoreticky filozofický. Víím, zní to poněkud knižně, ale myslím, že brzy pochopíte.

V první části, která trvala přibližně hodinu, jsme si nejprve rozmasírovali svá těla vlastníma rukama. Poté jsme si měli prozkoumat svůj osobní prostor kolem sebe, zjistit, jak je velký, sáhnout si na imaginární zdi a několika způsoby s tímto prostorem pracovat. Měli jsme hledat pozice těla tak, aby nám poroučelo samo tělo a mozek se podřídil, než aby (tak jak se normálně člověk chová) mozek řídil pohyby těla. Po chvíli jsme si měli najít nejkomfortnější pozici těla, aby mu bylo příjemné. Všichni si tedy lehli, vyzkoušeli různé pozice lehu a po pár minutách byla v sále slyšet jen tichá reprodukováná hudba a klidný Aniččin hlas... Probudil jsem se s ostatními seminaristkami asi po dvaceti minutách. My, co jsme opravdu na chvíli usnuli, jsme dostali od Anky pochvalu s imaginární jedničkou a ostatní, kteří jen odpočívali, nám mohli jen závidět. Přemýšlím jen, jak to, že jsem opravdu usnul? Že bych byl nevyspalý...? K nalezení odpovědi jsem si raději sedl na židli a seminář chvíli pozoroval z pozvzdálí. Dalším úkolem totiž bylo stupňovat svoji vnitřní energii, zkoumat své jediné partnery - „vzduch“ a „podlahu“, kreslit tělem do vzduchu. Poté s nádechem sbírat energii, kterou s výdechem použít - vypouštět z těla ven. Pohyby měly být stále expresivnější, živější, aktivnější. Anka upozorňovala na centrum těla, přirovnávala „prskání“ energie z těla ven k malbě Jacksona Pollocka. Nakonec se seminaristky zpátky zastavily, uvolnily a uzemnily.

Po pauze začala část druhá, do které jsem byl (vlastně až na pár výjimek, kdy jsem si pilně zapisoval do bloku) opět plně zapojen. Tato část se nesla v tématech vnímání se, vnímání sebe sama v prostoru, vnímání ostatních, komunikace s partnerem, „rozhovor“. Nejprve jsme jen chodili. Po průpravných cvičeních došlo k hlavní části semináře. Právě ke zmíněnému rozhovoru - dvou lidí. Rozhovor samozřejmě nebyl skrze slovo, ale skrze pohyb, impulzy, akci a reakci. Dva stojí proti sobě, jedna ruka drží křížem druhou až u lokte. Centrum jednoho člověka vyšle impuls k pohybu. Přes most tvořený rukama se druhý „dozví“, že se má hýbat, „most reakce“ se dokončí v centru druhého. Oba se nakonec hýbou jedním směrem. Později se pohyby více propojují, přidávají se další obměny. V tomto bloku jsem tak mohl jako občasný divák vysledovat situace, které se daly číst jako fungující stroj, příběh dvou na blíž nespecifikovaném místě, v blíž nespecifikovaném čase či jako rituál.

Třetí část byla už klidná a hodně individuální. Zkoumal se dojem z postavy stojící na různých částech jeviště, později i její pohyb po jevišti. Co všechno to může divákovi evokovat za pocity? Na tuto základní otázku se snažily seminaristky odpovídat.

A to byl konec. Seminář určitě zajímavý. Teď už se jen vymotat z budovy...

Jonáš

Lakomá Barka

V rámci přehlídek dětského divadla veleznámou pohádku si pro svou první inscenaci (s pomocí své vedoucí Andrey Štefkové) vybral i soubor DIVADRA. Devět jeho členů ve věkovém rozmezí 10 – 11 let pracuje v divadelním kroužku při ZŠ v Šenově již asi rok a čtvrt. Lakomou Barku hráli v různých variacích a úpravách asi desetkrát. Soubor i jeho vedoucí teprve objevují divadelní jazyk, jejich dramaturgická, divadelní i herecká ne zkušenost se ukázala v mnoha prvcích inscenace. Lektorský sbor oproti tomu vyzdvihl pedagogickou práci vedoucí, soudržnost a souhru dětí na jevišti (jejich soustředění bylo mnohem vyšší při dopoledním hraní). V téměř klipovém sledu obrazů, s pomocí někdy zbytečně popisných slovních komentářů a vnějškových prostředků se před očima diváků načrtne a okomentuje (spíše než divadelně zobrazí) část dějové linie pohádky. Závěrečná pointa (odhalení záměny pytlů Kubáta a starosty) se zde vůbec neobjeví, takže divák neznalý předlohy děj sotva pochopí. Kvůli rychlému střídání obrazů nemohou vznikat a odehrávat se situace, a této jevištní hře pak chybí i základní téma. Současnou vesnici evokující pytle na sebe berou příliš mnoho významů (slouží jako hračky dětí, cesta, stěny či zdi, ale i jako pytel s „mrtvou“ Barkou), jednání s nimi je pak málo věrohodné a sdělné. Zejména ústřední zápletka (záměna pytlů) je okatá a nepravdivá. Také touha diváka spatřit postavu Barky nedojde naplnění – přitom je titulní postavou! Nápadité a jednoduše vytvořené obrazy jako chlév, náves s kostelem a opékání prasátka ale stojí za povšimnutí, stejně jako živá hudba. Vedoucí souboru bylo doporučeno zaměřit se na vytváření a rozehrávání jevištních situací a na obezřetnost v dramaturgické práci.

Hlásná trouba

Záliba vedoucí souboru kuk! (ZUŠ Biskupská, Praha 1) Ivany Sobkové v námětech situovaných do prostředí či estetiky první republiky (např. inscenace Némý film nebo Válka s mloky) se možná promítla i do výběru předlohy inscenace Hlásná trouba. Jde o příběh redakce novin, které se ocitnou v krizi, již se tvorbou klamných zpráv snaží vyřešit novinář Bohoušek, který je za svou špatnou novinářskou etiku potrestán kolektivem kolegů. Námět nabízí pohled na fungování médií a vznik bulváru nebo prostě zobrazení toho, jak média zkreslují, pozměňují skutečnost. Lektorský sbor diskutoval dva problematické aspekty inscenace: dramaturgický výběr (Proč povídka z roku 1937 a proč dramatizace Mirka Slavíka?) a s tím související tematický vztah dětí k předloze. Lektorů se shodli na tom, že inscenaci by pomohlo přesnější dobové ukotvení (první republika nebo používání mobilu?), které souvisí s použitým kostýmem (civilní oblečení herců s visáčkami účastníků DS). Druhým diskutovaným aspektem byla místy problematická mluvní a pěvecká stránka projevu dětí, která je zvlášť podstatná u námětu založeného na slovním humoru a pointování (představitel Bohouška však v trutnovských představeních nahrazoval původního herce, který bohužel hrát nemohl!). K pěkným momentům inscenace patří mini-situace - jednoduché a přesné ztvárnění množství typově různorodých postav, kupujících si od Bohouška noviny, a také vtipné ztvárnění tiskařského stroje, v jehož charakteru se odráží atmosféra v redakci. Rovněž komunikace Bohouška s publikem byla citlivá, otevřená a dobře načasovaná. Inscenace má potenciál proměnit se ve svižnější, stručnější grotesku, v níž by závěrečná pointa (Bohoušek se „polepšil“ a okurková sezóna jednoduše odezněla) spolu s propagací znojemských okurek nevyznívala tak triviálně, rozporuplně.

Už zase skáču...

Inscenaci souboru HOP- HOP (a vedoucí Ireny Konývkové) otevírá groteskně stylizovaná honička dětí, která rychle přechází v zachycení onemocnění Alana, jeho prožívání a následky. (Podobný princip stylizovaného ztvárnění vypjatých situací se pak objevuje např. při cestě do školy nebo při „seznamování s berlemi“.) Po expozici už se děj soustředí na zobrazení toho, jak se může žít dítěti po obrně; na téma životního odhodlání, svěřeposti, překonávání sebe sama navzdory fyzickému handicapu. Převedení předlohy do výsostně divadelního jazyka je určitě hlavní devizou inscenace, vedle toho ale také režijní nápady, promyšlená a funkční scénografie a herecké výkony na výjimečné úrovni (jak po stránce mluvní, tak i co se týče zvládnutí prostoru, dynamiky a energie herců i všech pohybových dovedností). Struktura děje i jednotlivých obrazů poutavě ukazuje vývoj Alanova vypořádávání se s nemocí i vývoj vztahů mezi dětmi a Alanem. Nejsilnějšími momenty pro mne zůstávají expresionistické ztvárnění hrůzности nemoci, souboj Alana s Madlou a plavání v jezeře. Pořádnou dávku emocí u (některých) diváků posiluje i hudba, jejíž výběr je ovšem diskutabilní (je česká, ženská, současná), mimo jiné i proto, že je jí v inscenaci opravdu hodně a někdy tak trochu diktuje, co má divák prožívat. Někteří členové lektorského sboru ji vnímali v nesouladu s dobovými kostýmy a moderní scénografií. Neorganické je z mého pohledu spíše začlenění epických částí románu, traktovaných Allanem, do samotného děje, který se vždy v danou chvíli zastaví a „zvěční“ (nebezpečí patosu). V rámci diskuse lektorů byla inscenaci vytýkána efektnost prostředků (např. choreografie operačního týmu) a nevyjasněná logika příchodů a odchodů postav v nemocnici. I přes uvedené výtky má inscenace a práce jejích tvůrců můj velký respekt, neboť si odnáším si jedinečný divácký zážitek.

Eva Brhelová

Lakomá Barka

VČERA
JSME VIDĚLI ...

Hlásná trouba

ZÁZNAM ZE...

SEMINÁŘE O PŘEDSTAVENÍCH DRUHÉHO BLOKU

Lakomá Barka (DS DIVADRA, ZŠ Šenov u Ostravy)

Lektorský sbor ocenil chuť nováčků hrát a potenciál skupiny, která ukázala, že umí i na jevišti spolupracovat. Pochválen byl i pokus o stylově čisté představení. J. Hulák označil předlohu Lakomá Barka za jakýsi evergreen dětského divadla. A i z tohoto, možná ne zcela vhodného výběru předlohy, vyšly další poznámky k představení. Další otázka se objevila například v souvislosti s užitím pytlů jako jednotícího, avšak ne vždy zcela funkčního scénografického prvku. Pytle se ukázaly jako dobře využitelné spíše v momentech, kdy figurovaly v pozici loutek. Rezervy lektorský sbor spatřoval v hereckém vybavení herců, které se však dostaví až delší přípravou, na které soubor jistě pracuje. H. Cisovská za lektorský sbor vzápětí dodala, že soubor je sice teprve v půli cesty, ale dobrým směrem.

Hlásná trouba (kuk! ZŠ Biskupská, Praha 1)

Hlásnou troubu si pro vstup do debaty vzala třída A. Pochválila prostorové rozložení, spolupráci herců, změny při opakování motivů. Třída B doplnila klady o funkční kostýmní znak čepic, celkový temporytmus představení a užití živé hudby (klavír byl pro děti jistotou) a zpěvu (který, sic byl vnímán většinou jako ne zcela čistý, byl podáván s radostí a svobodou). Hudba otočila smýšlení k otázkám a připomínkám. Nejen nad kvalitou zpěvu a volbou melodie, ale například i nad zpracováním autobusu nebo tiskařského stroje, který mohl pro někoho být až jistým dramaťáckým klišé, či nad nevyjasněností a slabostí tématu. Lektorský sbor se více zamýšlel nad žánrem a výzvou k rozhodnutí se mezi příběhem ze současnosti a groteskou z 30. let. Na závěr - připomenutí E. Keroušové o rysu amatérského divadla - je dobré vzít rezervy či případné chyby záměrně víc do hry a využít je ve svůj prospěch.

Už zase skáču... (HOP-HOP, ZUŠ Ostrov)

Třída S za začátku chválila. Výčet byl poměrně dlouhý, vypíchněme to nejpodstatnější... Podarilo se sdělit jedno nosné téma; předloha byla zvolena adekvátně k věku herců; představení bylo herecky čitelné, propracované, uvěřitelné (jeden případ za všechny - běh a jízda na vozíku); jednotlivé složky byly propracované a sjednocené do celku. Vyrojilo se i několik problematických otázek - například zda nejsou v některých situacích komentáře hlavního hrdiny zbytečně popisné či zda není spojení hudby, herectví a tématu až přílišným tlakem na diváka. Opět hudbu a užití dalších výrazových prostředků řešil i lektorský sbor. Inscenace má objektivní kvality, je plná nápadů, je založena na souhře, herecké a vůbec divadelní vybavenosti celého souboru. Názory na celek se však můžou značně lišit, protože hranici, co je ještě emocionálně působící, přijatelné, přesvědčivé... má každý trochu jinde.

Kamila

Voda v Úpě již jistě smísila se s Labem a my se ponoříme do druhého dne Dětské scény (odkaz na včerejší říční radovánky lektorů). Soubor HOP-HOP bohužel neviděl své kolegy, tudíž se do diskuse nemohl zapojit.

*Co řekl soubor kuk! o představení **Lakomá Barka***

Pohádka nebo příběh? Byl to příběh, protože to nemělo nadpřirozený postavy a bylo to z pradávny vesnice. Nepochopila jsem začátek. Herci se tam postavili nějak zvláštně, nevěděla jsem, proč a koho ztvárňují. Moc nerozumím, kde je ten konec příběhu, nepochopila jsem to, nemělo to jasnou tečku.

Líbili se mi čuníci – herecky, jak baštili. Líbil se mi oheň – kvalitní nápad, využití ponožek. Zobrazení hodin. Bylo legrační, jak si vyměnili pytle. Mě přišlo trochu divný, jak si tam vyměnili ty pytle, jeden to vzal přes rameno a druhý po zemi – to by bylo těžký, kdyby tam byla Barka. Taký se mi líbila herečka, která hrála na tu flétnu.

Problém - Kubátova stodola, mohlo to být zahrané a ne řečené. Občas někdo spolknul kus slova. Kostýmy – herci se od sebe nedali rozpoznat.

Jak mohla Barka vidět do té učebny a jak se mohla zabít?! Ona umřela? Mě zas bavilo, že tam spadla.

*Co řekl soubor DS DIVADRA o představení **Hlásná trouba***

Tvářilo se to trochu příběhově a pak to byla pohádka. Dopadlo to dobře.

Bylo to pochopitelné!!! Líbil se mi stroj na noviny a jeho pohybové ztvárnění. Jak se přetvařovali před šéfem. A co ještě? No třeba s tím autobusem, jak se tam nevešli - málem se tam utlačili. Mně se líbilo, jak seděli u stolu a psali noviny a zpívali tu písničku. Herecké výkony byly dost dobré, i když...nebylo jim rozumět, když někdy zpívali dohromady nebo seděli u toho stolu. Trošku tam kuňkali.

Normální mluvení doplňovali zpěvem, to bylo fajn. Dobré hudební propojení. A také ten klavírní doprovod.

Hmm...Opakovaly se scény. Mohlo se tam vymyslet něco jiného, mohlo se to víc měnit. Mohli to zkrátit. Ty záclony...je to takové nereálné, když je pán v práci a pak přijdou závěsy. Že je jako nepoznal, když jsou to jeho kolegové, ne?

Herci! Co jste měli na sobě? Byly to kostýmy? Bezva bylo, jak se pomstili okurkové sezóně a snědli na závěr okurky. Možná mám takovej šilenej nápad, ale bylo by dobrý, kdyby ty okurky pak hodili do diváků! A na lektory! Znojenské okurky - dejte nám taky!

Hop! Už zase skáču...

Byl to život kluka, který nemůže chodit, říká se mu mrzák. Je to o jeho pocitech a jak to má všechno přežít. Já jsem v tom moc velký příběh neviděla. Ani to nebyl příběh, spíš směs událostí – životopis.

Líbilo se mi, jak se mečovali. Taký obličej za plátnem, operace (byla umělecky ztvárněná), lékaři, zobrazení rybníku, ztvárnění rvačky Alana a Madly. Madla byla super. Líbil se mi ten mrzák, jak se snažil být lepší než ostatní. Strašně se mi líbilo, jak Alice pořád říkala „To je ale mizerie“.

Hezké rekvizity (např. ta postel, berle, vozík). Líbilo se mi, že používali jen plátina a stůl – stačilo to. Líbil se mi, jak se točili ten vozík a jak se potom to plátno oranžově nasvítlo, jako že se mu během té operace v jeho mysli něco událo. Taký jak jeli na těch vozících - to bylo fakt věrohodný.

Bylo to dojemné. Muselo být těžké to všechno natrénovat.

Nepochopila jsem, v jaké době se to odehrává. Zdálo se mi, že to je moc dlouhé. V některých chvílích to bylo přetáhnuté, jak tam ležel na tom stole se to dalo zkrátit. Já jsem nepochopil, když šel s tím kamošem a nešel s Alicí. Já jsem nepochopila, jak točili toho kluka na stole při operaci. Jak vůbec tu obrnu chytil? Mámě nebylo rozumět, takže to nechápu. Bylo to takový bílý. V některých chvílích jsem nechápala, jak tam byly ty obličejové a ruce. Ne že by to nebylo zábavný, ale spíš tomu občas nebylo rozumět.

Já jsem si na konci myslel, že to bude ještě pokračovat. Myslela jsem, že se vyléčí, když se to jmenuje: Už zase skáču. Nemáme se posmívat takovým dětem, které to mají. Lidé, kteří to mají, jsou hrdinové, když se s tím dokážou smířit. I když nemůže jezdit na koni tak může dělat jiné věci, co jiní neumí. Bylo to dojemné. Mně ho bylo líto.

Zdeňka, Petr a čerstvě namydlený Miloš

Už zase skáču...

VČERA
JSME SI VŠIMLI ...

... znavených recitátorů

ZÁZNAM Z...

OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO KLUBU

V neděli proběhl opět pod vedením Lenky, které dnes dělala asistentku Verunka. Účastníci se postupně zabývali dnešními představeními.

Lakomá Barka je příliš nezaujala. Mnohá místa byla nejasná, takže ti, kteří příběh dřív neznali, se v něm špatně orientovali. Podle účastníku klubu však představení mělo i klady: minimum rekvizit, zajímavé použití pytlů, některé okamžiky byly vydařené, např. krmení prasat.

A to poučení tam nakonec i bylo. Barka se prostě nepoučila.

Nikdo by si však v tomto příběhu zahrát nechtěl. A co by souboru vzkázali?

Aby si soubor vymyslel nějaký svůj text, nebo text, který není tak známý.

Aby našli jiné téma, které by je víc bavilo.

Hlásná trouba byla hodnocena lépe. Většinou se líbila. Mezi klady uváděli ztvárnění tiskařského stroje, použití čepice jako znaku toho, že novináři jsou v práci.

Diskutujícím se nelíbilo, že zpěv byl mimo rytmus, že představení scházela dynamika a herci se točili zády. Na závadu byla i špatná výslovnost.

Skoro všichni by v takové inscenaci chtěli zahrát. Také nové názvy, které by vystihovaly téma, vznikaly rychle: Lež má krátké nohy, Novinky, Okurková sezóna. Poslední název vyvolal novou diskusi - co to vlastně je, okurková sezóna...

Také tato inscenace v sobě nesla **poučení**:

Člověk by měl dělat to, co umí.

I když bude horší doba, člověk by měl zůstat stejný.

Inscenace **Už zase skáču...** vyvolala různé reakce. Poprvé se děti nepostavily jednoznačně na stranu kladu či záporu. Objevila se obě hodnocení, i když převažovala ta kladná.

Co většinou na inscenaci **ocenili** nejvíce?

Skvělé herecké výkony, zajímavé efekty. Nejvíce zaujaly obraz toho, jak chlapce vozili do školy, jak plaval, jak se utkal s dívkou, jak působily obličejové prostěradla.

Proč někomu inscenace **nezaujala**?

Byl to smutná příběh. V této souvislosti se mluvilo o tom, jak je individuální to, proč lidé chodí do divadla (někdo nechce vidět smutné příběhy, chce se pobavit). Inscenace se zdála příliš dlouhá a bylo tam moc efektů, které by pak zastínily herce, což je škoda, protože ti jsou dobří. Problémem byla hudba - známé písně navozovaly jiné představy, odváděly od příběhu. Možná mohla být hudba beze slov.

Diskutující mluvili o tom, zda mohl být příběh skutečný a jaké poučení skrývá. Zdůrazňovali to, že kamarádi s chlapcem zůstali a že on sám se nevzdal.

Lenka upozorňuje na to, že na Dětské scéně mají diváci možnost porovnat inscenace, které jdou za sebou a divák si může všimnout, jakým způsobem se v inscenacích pracuje např. s časem, během kterého se příběh odehrává (v prvním dnešním představení se jedná o dny, ve druhém o měsíce, ve třetím o roky). Stejně se může divák zaměřit na využívání hudby (v prvním dnešním představení byla flétna, ve druhém klavír, ve třetím reprodukováná hudba).

Na závěr se Lenka ptá, kdy budou hrát děti, které se účastnily dnešního diskusního klubu. Dozvídá se, že ve středu. Setkání zase velmi rychle uběhlo. V tomto případě se čas měřil na minuty.

Jindřiška

JAU, ZUŠ BRANDÝS NAD LABEM INTERNÁT

Sedíme okolo stolu v předsáli kina. Odpovědi, připomínky, špílce padají ze všech stran. Slévají se v souvislý tok. Tak mohutný až nás vedle sedící účastníci semináře krotí. A takhle nějak to vypadá.

Jsmo blázni. Vycházíme spolu docela dobře, že jo? Jsme v pohodě. Puberťáci.

Důležité je pocit diváka z představení. Abychom spolu vycházeli. Spolupráce. Abychom vypadali in. Abychom si důvěřovali. Důležitý je že si mezi sebou nelžeme. Fakt, jo? Že si radíme. Důležitý je, aby se Martin naučil text. On vždycky dostane nejméně dva monology a vždycky říká „já už to umím, ale tohle jsem se zrovna nenaučil“. Každý se na ten dramaťák těší, na ty zkoušky protože... Proč? Prostě nás to baví. Těšíme se na paní učitelku. Teda, ještě uvidíme, jak dopadne představení.

Dřina se vyplatí. Já jsem zjistil, co mě poslední dobou nebaví, mě baví to zkoušet, ale nebaví mě premiéry. Vždycky si říkám, že já blbec jsem se do toho pouštěl. Taky hraní pro školy, pro naše spolužáky bylo divný, protože jsou to puberťáci. Ale nakonec se jim to líbilo. Že prý to bylo v pohodě. Že jsme herečky. Ale to my už víme dávno. Víte, co nenávidíme? Věci do kterých jsme nuceni.

Jednou před vystoupením jsme šli ještě do města, prodýchat se a málem nás přejela sanitka a pohřební vůz. Máme z divadla neuvěřitelné vzpomínky. Když nás jednou uváděli před představením a paní řekla, vystoupí soubor Jau, tak jsem se zvedla a praštila jsem se do hlavy. Tak se to k tomu hodilo.

Musíme si mezi sebou rozumět, hrát divadlo a nerozumět si spolu můžou jen hodně dobrý herci. Když jsou v naší inscenaci hádavý scény, tak je to jako živý! My nemáme ani čas se mezi sebou hádat, protože to máme všechno v představení! Tam se vyhádáme, vyběháme.

Naše paní učitelka by mohla být pohádková babička. Vychovatelka princezny. Babka kořenářka. Je hodná, ale když se naštve, tak je to hustý. „Nebudu na ně rvát. Nebudu na ně rvát. Nebudu na ně rvát.“ I když třeba něco zkazíme, tak nás stejně pochválí a dělá si z toho srandu. Podceňuje nás, abychom se vylepšili. Máme nejlepší učitelku. Když podáme dobrou výkon, tak nám donese něco dobrého.

A ještě něco málo od vedoucí souboru Iriny Ulrychové

Co je zvláštního a podivuhodného na této skupině?

Tak trochu na poslední chvíli nám odešli dva herci. Podařilo se sehnat nového člověka, vypo-mohla nám dívka z jiné skupiny a i s těmito velkými zásahy se to podařilo. Tohle představení je z půlky autorské, každá role byla vázaná na konkrétního člověka a podařilo se to scelit, takže to není poznat. Toho si cením a označila bych to za úžasné.

Čím vám dělají největší radost

Hráli jsme pro školy v Brandýse, pro jejich vrstevníky. Oni se toho hrozně báli. Na facebooku četli negativní připomínky předem a přesto do toho šli a dotáhli to do konce. Když jde o něco, tak dokážou zapnout.

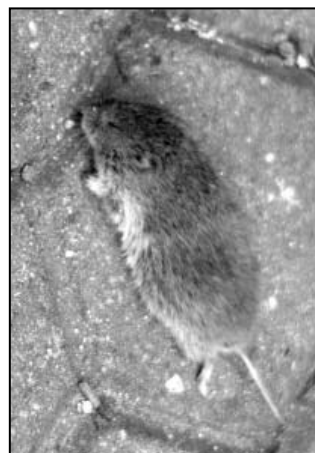
Michal

Živý obraz na fotografii představuje klasickou zkoušku souboru, jak by ji zahráli herci Národního divadla.

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Že Trutnov je vlastně Hammeln. Dva naši redaktoři nezávisle na sobě na posvátném místě, kdy byla skolena slavná saň, potkali vypaseného potkana. Opravdu potkana, ne laboratorní myšku. Něco jí podobného, však v šedém kabátku, leželo mrtvé opodál.

... zvířátek

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

... redaktorů v dobré náladě

DNES HRAJÍ...

DFS JIZERKA, LIBEREC V PŮLNOČNÍ HODINU ANEB CHOZENÍ S BETLÉMEM

Děvčata svědomitě odpovídají. Chlapci to jistí ze zadu. Občas přidají cosi pádného. Je jich tu všude plno. Jsou klidoví.

Jací jste?

Jsme kamarádští. Jsme divní. Jsme aktivní. Někdy až moc. Jsme Dětský Folklórní Soubor. Jsme lidový - klidový soubor.

Co je nejlepší na vaší práci?

Že jsme dobrá parta. Že je na zkouškách taky prostor, abychom se bavili.

Dokážete se bavit i všichni dohromady, v tak veliké partě?

Jak kdy, ale spíš jo.

Co je na vaší práci nejtěžší?

Pamatovat si kroky. A hlavně něco předvádět. Výraz. Když jsme v krojích, tak chodit. Zahrát to.

Co je to divadlo?

Herectví. Divadlo je na živo, musí to být vždycky na první pokus.

Film je lepší, výraznější, protože je to se vším. Ale v divadle jsou lepší prožitky. Televizi máš jenom jako takovou placku. A v televizi jsou teď spíš jenom kuchařky. Pořady o vaření.

Zažíváte při práci dramatické situace ?

Někdy jo. Ale já si na ně radši nevzpomínám. Když zapomeneme nějaké věci na vystoupení.

Když při vystoupení něco zkazíme tak je to „prdča“.

Jaký druh příběhu by byla vaše zkouška.

Fantastický. Horor rozhodně ne. Spíš taková staročeská pohádka. Mně by se líbilo, kdyby to bylo sci-fi. Vzít si na kroj masku. Třeba nějaký monstrum

Máte v souboru nějaká speciální výrazy, své „hlášky“?

A sakra. Stop, znova!

Čím by byly vaše vedoucí, coby postavy z příběhů?

Srdcové královny. Jsou trpělivé a tvrdohlavé. Za vším si stojí.

To je ale dobré, protože ony musí vědět, co dělat. Protože s námi je těžká práce.

Jak to?

Povídáme si, nedáváme pozor. Jsou tedy i okamžiky, kdy pozor dáváme.

Michal

Tak takto vypadá klasická zkouška DFS Jizerka

KAMPAK! ZUŠ ŠTÍTNÉHO, PRAHA 3 JOHANNES, DOKTOR FAUST

Dnes hrají Kampak!

Jana, Míša, Eliška, Sabina, Káťa, Lucka, Jáchym, Alžběta, Marie, Alena. Devět dívek a jeden mladý muž na hradební zdi. Zní smích a odpovědi jedna přes druhou. Nápadně často se ovšem všichni shodnou. Zdá se, že, když říkají, že si v souboru rozumí, nejspíše mluví pravdu.

Co je nejpodivuhodnějšího, nejzvláštnějšího na vašem souboru?

Že je tu většina holek a jen jeden kluk. Máme hodně holek, ale hrajeme hru, ve které jsou jen mužské role.

A jaké to pro křehkou dívku je, hrát mužskou roli?

Zas tak hrozné to není. Když hrajeme čerty, tak lítáme po pódiu a vyřádíme se. Je to zase něco jiného než být pořád holka.

Jáchyme, jak to zvládáš s tolika ženským?

Nic nenormálního. Lidi jako lidi. Člověk si zvykne.

(a děvčata dodávají) Někdy ho zlobíme, ale on to vyřeší. On nás taky zlobí, tak se to vyrovná.

Vy mě zlobíte víc, protože vás je víc.

Jak řešíte konflikty v souboru?

My jich moc nemáme. My se spíš škádlíme, ale je to spíš legrace.

Já jsem se tedy párkrát našel tak jsem pořádně zařval a pak už to bylo celkem v pohodě. Není tu tolik lidí, kteří by chtěli vyhledávat konflikty a když už, tak to vyřešíme s chladnou hlavou.

Co je na vaší práci nejzábavnější?

Výsledky. Že hrajeme divadlo. Můžeme být na sebe hrdí. Dobré je, když diváci dlouho tleskají. Nejlepší je radost, když to máme odehrané.

Jak se ta práce proměňuje, na začátku máme jen holé texty a postupně se ta hra probouzí k životu.

A co je nejdůležitější?

Aby se nám povedlo vytvořit ten obraz, který chceme, aby to diváky zaujalo a dlouho na to nezapomněli.

Jakou postavou z příběhů by byla vaše vedoucí?

Čarodějkou, kouzelnou babičku, protože s tím divadlem dokázala udělat věci. Na začátku jsme si nemysleli, že to bude tak dobré. Na konci jsme zjistili, že se to proměnilo v něco úplně jiného.

Herečkou z dobrodružných filmů. Má největší zásluhu na divadle.

Soubor Kampak jsem pověřil náročným úkolem "vzájemně se nakreslit v rolích, které by tomu druhému absolutně nesedly, byly by jeho pravým opakem. Takový je výsledek.

V zájmu objektivitvy jsem požádalo vyjádření také vedoucí souboru Danu Bláhovou.

Jaká je to parta?

Dobrá skupina, velmi rozmanitá, přemýšlivá, veselá.

Jak Vás děti berou?

Myslím, že mě vidí jako spíš přísnějšího člověka, který ale přináší zajímavé náměty.

Michal

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

... dětského diskusního klubu

... Zlatovlášky

UFFO SI VYBRAL

JAKUBA ČECHA

Najednou se mi zdálo, že mne někdo pozoruje. Znáte ten pocit. Otočil jsem se a mezi recitátory II. kategorie jsem zahlédl drobného chlapce. Úzký obličej lemovaný delšími vlasy, zkoumavý pohled., utajená energie. V ruce tužka a blok. Světa kolem sebe si všímá velmi intenzivně. Do Trutnova přijel z Prostějova. Zdá se, že je pro něj důležitá příroda. Cestou vnímal mlhavé ráno a hlasitý zpěv ptáků. V Trutnově mířil do parku u lesnické školy. To, co vidí, chce i sdělit, proto rád přednáší, hraje divadlo a píše. Zaslechl jsem, že zkouší vytvořit webové stránky, na kterých píše o věcech ze svého města. To by se i mně líbilo, ale takovou možnost jsem neměl. Zaslechl jsem také, že ho oslovovali indiánským jménem Bylo pět. Asi podle jednoho příběhu, který se mu líbil. Chtěl jsem na něj zavolat, ale už pospíchal, odjížděl domů, začíná tam recitační festival, o kterém chce psát.

Zajímalo mě, co asi píše, tak jsem redaktory přesvědčil, aby se na jeho web podívali. Udělali to.

V městských lázních v Prostějově si dávejte POZOR. V mužském oddělení nejdou zamknout kabinky a proto se vždy opřou o dveře. Pořád mi někdo otevírá kabinku a po chvíli se jdu podívat kdo to dělá. Podívám se a uvidím dva kluky a jeden to svádí na druhého. Za okamžik mi ve spodním volném prostoru podali svůj batoh s věcmi a já jsem jim ho podal zpět. Po chvíli mi berou moji mikinu (prostřednictvím volného prostoru dole). V lázních mi vadí, že voda ve sprše není dostatečně teplá, v bazénu je studená, a po zmáčknutí tlačítka ve sprše teče strašně málo vody a jen chvíli. Stejně se za dobu toku vody nikdo neosprchuje, proto chci, aby po jednom zmáčknutí tlačítka u sprchy voda tekla déle. Jistě je možné délku sprchování nastavit. Též nechápu, jak může dospělá žena s klukem o věku 4/5/6 let vstoupit do mužského oddělení? To raději ať jde kluk na ženské oddělení.

24.11.2009

DNEŠNÍ PROGRAM - PONDĚLÍ 14.6.

8.30 - 12.00	dílny pro děti ze souborů
8.30 - 12.30	semináře A, B, C, S
9.00 - 11.00	3. blok vystoupení pro veřejnost
14.00 - 16.00	3. blok vystoupení souborů
	Internát, JAU, ZUŠ Brandýs nad Labem (kino)
	V půlnoční hodinu aneb Chození s betlémem, DFS Jizerka, Liberec (kino)
	Johannes doktor Faust, Kampak! ZUŠ Štítného, Praha 3 (ND)
16.15 - 17.15	diskusní kluby seminaristů
16.30 - 18.00	dětské diskusní kluby
17.30 - 19.00	seminář k inscenacím 3. bloku
20.30 - 21.30	večerní program pro děti ze souborů (ND)
	(dospělé účastníky zveme do Pivního baru U Truta)

NAPSALI NÁM O SEMINÁŘI D

Naše společné setkání s recitací začalo v zámeckém parku. Stíny stromů nám poskytly úkryt pro seznámení se s lektorkou.

Seminář probíhal v příjemném rodinném duchu. Uvítala jsem, že nás bylo „tak akorát“ Proto naše rozborby byly dost intenzivní. Nikdo nebyl jako jeden z davu, ale každý byl důležitou součástí diskuse.

Je dobře, že semináře bezprostředně navazovaly na vystoupení dětí. Měli jsme konkrétní ukázky recitace a k dispozici texty. Žádné obecné tlachání.

Lektorka nás vyzývala k vyjádření názorů a přidala své. V naší malé skupině byl každý z jiného prostředí, kde se nějakým způsobem zabýval nebo chce zabývat recitací. Na startovní čáře jsme byli vybaveni každý jinak. O to to bylo zajímavější.

Pro mne to znamenalo ujasnění si pojmů. Nesmírně cenné zážitky při rozbořech. A chut jít dál

M. Škultétyová,
frekventantka semináře D s Emou Zámečnickovou

BLAŽKOVÁ - DÍL 4. - U(E)FO

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 3.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Jindřiška Bumerlová, Jonáš Konývka, Kamila Kostrčicová, Michal Ston, Michal Drtina (sazba, foto), Jasanka Kajmanová (foto), Pavel Kocych (ilustrace) a Matěj letos není.
Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 14. 6. 2010 ve 1.30. Vychází 14.6. 2010 v 10.30.
Náklad - 333 ks.